

at vedtage en Bestemmelse, som forandrer den i Følleshinget overensstemmende med mit oprindelige Forslag vedtagne Bestemmelse. De Herrer ville ikke have glemt — i alt Fald har den ærede Dvsfører da i Dag mindet derom — at det stod i det oprindelige Lovforslag, at Paataalen for Overtrædelse af den nuværende § 8 skulde være offentlig. Ved Sagens 2den Behandling her blev det stemt ud, men jeg fandt mig forpligtet til at stille det op igjen til 3die Behandling, og det blev vel ikke vedtaget, men der manglede ikkun 1 Stemme deri. Det er nu blevet sat ind i det andet Thing uden den ringeste Foranledning fra min Side, og sat ind endog med sammelig stor Stemmeskerhed, og jeg kan derfor nu endnu mindre end før fravige min Overbevisning om, at de praktiske Hensyn paa dette Punkt ere saar stærke, at de bryde overvinder de theoretiske. Naar man gjentagne Gange her har paaberaabt sig Sagtlovgivningen og fremhævet, at den dobbelte Forsøelse refter samme kun er privat Paataale undergivet, saa maa de Herrer ikke glemme, at da Forslaget til Sagtloven var under Forhandling, var der ogsaa stærk Stenning for, at den paagældende Forsøelse skulde været offentlig Paataale undergivet, og at Grunden til, at man blev ussaaendes ved privat Paataale, kun var den, at man vilde se at fikke sig Hjælp af Verftet gjennem Sagtbejanten. Det er Grunden til, at man den Gang forlod den offentlige Paataale og blev staaende ved den private. Naar det fremdeles er blevet sagt, at det vil være løstligt at råde skal finde offentlig Paataale Sted, blot fordi en Mand betræder en anden Mand's Mark, eller et Barn gaar ind derpaa, saa tilgive man mig, at jeg sigter, at dette forekommer mig at være en Overdrivelse, som ligesaa vel kunde anvendes overfor adskillige andre Bestemmelser i den foreslaaede Lov. Dersom det ikke turde forudsættes at ville blive en Lov, som fra de vedkommende Parters Side vilde møde en vis forstændig Bedømmelse af hele Forholdet, saa vilde mange andre af de Bestemmelser, som ere vedtagne i dette Lovforslag, maatte siges at være urimelige og navnlig ikke paa nogen Maade at kunne taale at sammenholdes med, hvad der i andre nogetsunder lignende Forhold

er anset for at være rigtig. Man er for at kunne stasse sig Fred, nedtaget til at have temmelig strenge Bestemmelser, saa at man, naar man endelig tvinges til at skulle bruge dem, kan regne paa, at de ogsaa virkelig vilde have nogen Virkning lige over for den, som mosefterer En. Men der maa gaa den Forudsætning igjennem enhver Mark- og Veifredslovgivning, at den ikke vil blive anvendt af Naboer, hverken til at gifanere hverandre eller til for Ubehagelighedens Skyld at drage hverandre til Ansvar. Man er ogsaa paa dette Punkt — forekommer det mig — som saa ofte tilbøielig til at søle en vis Medlidenshed med dem, som gjere sig skyldige i en Forsøelse, og til at finde, at naar de en enkelt Gang blive rammede, saa rammer man dem haardt. Man glemmer derved, at det er netop deri, at Rettsmidlet skal bestaa, at den, hvem Forurettelsen tilføies, har det i sin Magt, naar Umstændighederne ligge saaledes for, at den Vedkommende kan rammes, da ogsaa at ramme ham saaledes, at han kan søle det. Seg maa altsaa for mit Vedkommende bestemt tilraade det hele Thing at følge Udvalgets Merital og derimod ikke de to ærede Medlemmer af samme, som have stillet Forslaget under Nr. 8.

Ogenbøll. Seg vil kun gjere en ganske kort Bemærkning som den ærede Dvsfører vel lige saa godt kunde have gjort, som jeg, men som jeg ikke er vis paa, at han vil gjere. Den ærede 4de Landsthingsmand for 10de Kred's (Schæler) har vistnok et ganske besynderligt Exemplar af en Politimester eller i det Mindste et ganske besynderligt Begreb om en Politimester for Die ved sine Udtalelser. Men det er dog ikke for at forsvare Politimestrene, at jeg har begjert Ordet, men jeg har kun taget det for, at ikke en saadan Urimelighed skulde staa umodsiget som den, der blev vittret for, at Personer som de Tilfælde, der ere nævnte i § 8 — hvor der især tales om Bøder fra 24 St. til 2 Rd. — kunne blive purrede i Gullet. Seg kan forsikre det ærede Medlem om, at det er aldeles urigtigt, det kan paa ingen Maade ske. Se, det er sandt, det kan dog ske paa en Maade, nemlig, naar den Vedkommende ikke betaler den domte Bøde, idet den saa skal af-